

Voor Arabella.

Dé specialist in Nederland als het gaat om mijn functioneren.
Door jouw transformatie van slachtoffer naar vrijwilliger naar ervaringsdeskundige naar
zorgprofessional ...
zonder jou in mijn leven had dit boek er nooit kunnen zijn.

Partytent.

De schizoïde brieven
Een lijdensweg van kennis en inzichten

Talib Bashir

De schizoïde brieven.
Een lijdensweg van kennis en inzichten.

©2026 Talib Bashir

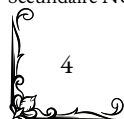
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Tekst- en datamining is niet toegestaan.

Eerste druk, 2026

Uitgever: Talib Bashir / Eigen beheer
Tekst, illustraties en ontwerp: Talib Bashir

ISBN: 9789465469010

NUR 402 – Waargebeurde verhalen
Secundaire NUR: 770 - psychologie – 740 Mens en maatschappij algemeen

Voorwoord

Hoe kun je jouw kennis overdragen aan jouw nazaat waarvan jij het bestaan niet weet en die niet van jouw bestaan weet?

Hoe kun je de kennis die jij werkelijk belangrijk vindt om te delen gedeeld krijgen met op zijn minst je eigen nazaat?

Ik kwam op het idee dit te doen in de vorm van testamentaire aanvulling met brieven gericht aan mijn nazaat.

Hoewel het concept fictief is, heb ik ervoor gekozen dit model van testamentaire aanvulling te gebruiken om zowel mijn biografie als opgedane kennis en inzichten te delen.

Ik heb de brieven dus ook geschreven zoals ik die geschreven zou hebben als dit echt een testamentaire aanvulling zou zijn.

Een unieke benadering waarbij ik kennis en inzichten deel.

Talib Bashir

Inhoud

Toewijding	pagina 1
Colofon	pagina 4
Voorwoord	pagina 5
Inhoud	pagina 7
Testament	pagina 9
Brief #1	pagina 11
Brief #2	pagina 13
Brief #3	pagina 17
Brief #4	pagina 21
Brief #5	pagina 27
Brief #6	pagina 33
Brief #7	pagina 37
Brief #8	pagina 45
Brief #9	pagina 51
Brief #10	pagina 55
Brief #11	pagina 61
Brief #12	pagina 67
Brief #13	pagina 71
Brief #14	pagina 75
Brief #15	pagina 79
Brief #16	pagina 83
Brief #17	pagina 91
Brief #18	pagina 101
Brief #19	pagina 107
Brief #20	pagina 113
Brief #21	pagina 121
Brief #22	pagina 131
Brief #23	pagina 149
Brief #24	pagina 157
Brief #25	pagina 165
Brief #26	pagina 169
Brief #27	pagina 183
Boek suggesties	pagina 189

Testament

Testament

Op 27-06-2026 verscheen voor mij, mr. S.I. Raton, notaris te Terra:

De heer/mevrouw Talib Bashir, geboren te Terra op 27-02-1980, wonende te Terra, hierna te noemen: erflater.

De erflater verklaarde bij uiterste wil als volgt over zijn/haar nalatenschap te beschikken:

ARTIKEL 1: ERFSTELLING

Ik benoem mijn echtgenoot/partner, Reliqui Vitae, tot mijn enige erfgenaam, onder de last om alle schulden van mijn nalatenschap voor zijn/haar rekening te nemen en te voldoen.

ARTIKEL 2: RECHTEN VAN KINDEREN

Mijn kinderen verkrijgen een vordering op mijn echtgenoot/partner ter grootte van hun erfdeel in mijn nalatenschap. Deze vordering is pas opeisbaar bij het onomstotelijk bewezen genetische bewijs dat het mijn nazaat betreft.

ARTIKEL 3: EXECUTEUR

Ik benoem Reliqui Vitae tot executeur van mijn nalatenschap. Bij weigering

ARTIKEL 4: SLOTBEPALINGEN

Ik herroep alle door mij vóór heden gemaakte uiterste wilsbeschikkingen.

Waarvan akte is verleden te Terra op de datum als in het hoofd van deze akte vermeld.

(Handtekening erflater)

Talib Bashir

(Handtekening notaris)

mr. S.I. Raton

Brief #1

Lieve ...,

Ik weet niet goed waar ik moet beginnen.

Ik heb nooit van jouw bestaan geweten, dit was een keuze van jouw moeder. Een keuze die ik gezien omstandigheden toen zowel wel als niet kan begrijpen. Hoe dan ook was het haar besluit en iets waar ik geen weet nog invloed op had.

Verloren tijd inhalen is onmogelijk. En hoe oud je zult zijn als je dit leest weet ik niet.

Als ik al van jouw bestaan had geweten dan weet ik niet of ik daar deel van uit had willen maken. Niet om jou, maar om mij en mijn incompetentie mij te kunnen binden aan mensen. Je kunt dan beter een vader hebben die er letterlijk en structureel niet is, dan een vader waarvan jij weet dat die van jouw bestaan weet maar simpelweg niet in staat is zich aan jou te kunnen binden en keer op keer leidt tot teleurstelling en onbetrouwbaarheid.

Dat laatste, het wel zijn maar toch ook weer niet, dat is waarschijnlijk het ergste dat ik je zou hebben kunnen aandoen ... een ouder hebben die niet in staat is jou de affectie en binding te geven die jij nodig hebt en verdient.

Het enige wat ik kan doen is jou vertellen wie ik ben en alsnog iets van mijn kennis en wijsheden aan jou over te dragen.

Wat ik niet bij leven kon, doe ik nu dan maar testamentair.

Ongetwijfeld is dit iets dat even verwerkt moet worden. Neem je tijd, ik schrijf gewoon door zodat jij het lezen kan wanneer jij daar klaar voor bent.

Liefs,

de man die je vader blijkt te zijn.

Brief #2

Lieve ...,

Het is nog steeds even wennen aan de gedachten dat ik dit schrijf aan mijn kind(eren).
En ik kan ook heel goed begrijpen dat er allerlei gedachten door jou heen gaan, gedachten die niet positief zijn over mij of de persoon die jij denkt dat ik ben.
Ik ga hier geen loze verontschuldigen uiten, ik heb in mijn leven geleerd dat:

*De verontschuldiging is leeg en betekenisloos als er niets wordt gedaan aan de ware oorzaak
waardoor deze moet worden geuit.*

Wat ik wel kan doen, en ook ga doen, is mijn verleden vertellen zover ik dat kan en relevant acht.

Het zal jou een beter beeld geven over mij als persoon en waarom ik nooit van jouw bestaan heb geweten.

Als ik bij het begin moet beginnen, dan begint het bij mijn conceptie in 1979.
In die tijd was het de plicht van een huwelijkspartner de seksuele behoeften van de huwelijkspartner te vervullen. Dus wat voor de één een recht was binnen het huwelijk, was voor de ander een plicht binnen het huwelijk. En sociaal-maatschappelijk gezien kwam dat simpel neer op dat de vrouw niet moest klagen als de man wilde neuken. Het was immers haar huwelijkse plicht. Anno 2026 wordt het interrelationele verkrachting genoemd of zoiets, het is iets waar de moderne samenleving een sterke mening over heeft en veracht ... toen ... toen was het normaal en de omgeving, dus ook de samenleving, had het recht niet zich te bemoeien met privé aangelegenheden zoals huwelijkse rechten en plichten...dat was zaak van de man des huizes.

Gezien mijn moeder-kind band niet bestaand is, moet naar mijn logica de zwangerschap van mij bij mijn moeder ongewenst zijn geweest.

En als ik kijk naar hoe de relatie was tussen mijn ouders dan zou ik het niet vreemd vinden dat er seks heeft plaats gevonden dat tegen de zin in was van mijn moeder. Nou moet je niet meteen denken in een verkrachting met geweld en dat soort misdadig gedrag, maar meer in de richting van de een heeft geen zin, de ander wel ... dus “steek hem er dan maar in” mentaliteit om van het gezeik af te zijn en te voldoen aan je huwelijkse plicht.

Kortom tijdens het creëren van mijn conceptie was er al geen positieve staat van zijn van mijn moeder, laat staan toen ze geconfronteerd werd met haar zwangerschap van mij.

Er was al een vier jaar ouder kind, en dan nu nog zo’n ding erbij? Iets waar zij niet om had gevraagd, dat haar is opgedrongen ... en ... waar ze ook niet zo even van af kan komen.

Abortus was in die tijd een onderwerp waar een taboe op rustte en sociaal-maatschappelijk sterk veroordeeld werd, ook juridisch was het tot en met 1981 strafbaar. Ik werd in 1980 uitgepoept.

Voor mijn moeder was er dus geen andere keuze dan het hele proces te doorlopen alsof het gewenst was en weet ik veel wat nog meer aan sociaal wenselijk gedrag dat men vertoont om de schijn hoog te houden.

Voor mij, is dit een zeer logische verklaring voor waarom de moeder-kind band tussen mij en mijn moeder niet bestaand was.

Denk je in, je bent zwanger als gevolg van seks dat je was opgedrongen als huwelijkse plicht en je wilt eigenlijk helemaal geen kind meer, of niet van die partner.

Die zwangerschap verloopt niet in vreugde, vanaf de eerste hormonale verandering die het leven van de moeder negatief beïnvloed is dat wezentje dat daarvoor verantwoordelijk is, een last. En zodra het uitgepoept is, is het een last waar ze de komende achttien jaar minimaal mee opgescheept zit.

Ik was nog geen twee minuten oud, is mij verteld, toen mijn oma de opmerking gemaakt zou hebben dat zij teleurgesteld was in dat ik geen meisje was. Zij had graag een kleindochter gehad. Je zult natuurlijk begrijpen dat mijn band met mijn oma ook niet optimaal was.

Van mijn vader zijn kant was er nauwelijks tot geen contact met familie.

In mijn hele leven heb ik neven en nichten, ooms en tantes slechts een handje vol aan keren gezien. Mijn opa en oma, zijn ouders, zag ik een paar keer per jaar. Zij woonde in het westen van het land, Den Haag, en even op en neer reizen was niet iets dat men zo even deed.

Anno 2026 is het misschien makkelijker om het land te doorkruisen om even op bezoek te gaan bij familie, in de jaren 1980 en 1990 lag dat toch anders.

En als ik eerlijk ben, zelfs nu, anno 2026, denk ik dat er velen zijn die claimen dat hun familiebanden “perfect” of “goed” zijn, maar men familie amper tot niet ziet, of ... en dit hoor ik zo vaak, dat ze familiebezoek als last ervaren.

Misschien had mijn vader op dat punt wel een goede benadering door zich niet te laten dwingen door sociale en maatschappelijke druk. Immers, communicatie is vanuit meerdere kanten ... anders is het monoloog. En voor relaties is dat niet anders. Als het eenzijdig is, dan is er iets niet goed.

Liefs,
Je vader.

Brief #3

Lieve ...,

Ik weet mij te herinneren dat mij ooit is verteld dat mijn moeder mij enkele maanden na mijn geboorte van de trap heeft laten vallen. Het werd afgedaan met een ongelukje, maar ik sluit opzet niet uit.

Postnatale depressie is vandaag de dag een onderwerp dat serieus wordt genomen, en door psychologen postpartum depressie is gelabeld in deze moderne tijd, in de jaren 1980 was het een woord dat wel gebruikt werd, maar dat cultureel toch echt wel taboes kende. Het was in die tijd niet normaal om over je psychische problemen te praten, laat staan te erkennen dat je psychische problemen had. Als je dat deed dan was je gek, een label dat je sociaal en maatschappelijk zou schaden, dus waarom erkennen dat je hulp nodig hebt? Gewoon ontkennen en de schuld leggen bij je verleden of anderen, dat werkte veel beter.

Blijkbaar mocht ik toen niet dood.

Op mijn tweede ging ik op judo. Mijn broer zat op judo, mijn vader trainde karate, mijn moeder trainde jiu jitsu (of correct gespeld jujutsu. De Japanse versie dus, niet de Braziliaanse). Ik groeide op met Bruce Lee, Chuck Norris, Jackie Chan, karate films, kung fu films, actie films, Shoalin films, ninja films ... noem maar op.

Ik was 5 jaar oud en had alle Bruce Lee films gezien, het leeftijd advies anno 2026 voor diezelfde film is MINIMAAL 12 jaar, sommige zelfs 16, en zelfs dan zou er nog kans op schade kunnen door vanwege het extreme geweld in die films.

Ik snap al die ophef nog steeds niet. Ja op jonge leeftijd blootgesteld worden aan geweld is niet gezond, dat deel erken ik, maar het heeft ook bijgedragen aan het kweken van een zekere mate van immuniteit tegen geweld. Maar het tegenovergesteld is óók niet gezond, mensen die nooit geconfronteerd zijn met de duistere kanten van de mens zijn extreem kwetsbaar voor blootstelling aan de lichtste vorm van de duistere kant. En dat is iets waar veel “goede doelen” op teren van profiteren, ze maken het “ernstig” en de gemiddelde naïeveling wil er van weg of iets tegen doen maar weten niet wat of hoe en gelukkig biedt dat “goede doel” een oplossing dus kan men middels een donatie hun geweten verschonen met de wetenschap dat zij hebben bijgedragen aan de strijd tegen de gevolgen van de duistere kant van de mens. Dat meer dan 90% van die inkomsten aan de strijdstok blijven hangen en vrijwel niet bijdragen aan het probleem dat in eerste instantie werd en wordt voorgehouden is blijkbaar een detail waar men niet van wil weten.

Op mijn vierde ging ik zelfstandig naar school. Het was immers krap honderd meter lopen.

De oudste zoon van de vriendin van mijn moeder had het op zich genomen om mij naar en van school te begeleiden.

Hij deed zijn best om voorbeeldig te zijn in gedrag in het bijzijn van volwassenen, maar zodra die er niet waren en hij de kans kreeg was hij een sadist.

Zo vond hij het “grappig” om mij een stuk hondenstront te laten oppakken en vast te houden totdat ik bij school was, als ik het liet vallen of weigerde kreeg ik een klap of een trap, of een combinatie van beiden. Ik mocht het pas los laten wanneer hij dat wilde, dus zodra er een volwassene in beeld kwam moest ik het snel laten vallen.

Na school vond hij het leuk om op mij te jagen. Als hij mij te pakken kreeg kon ik rekenen op een portie klappen en trappen.

Of eigenlijk kwam het neer op dat als hij mij te pakken kreeg ik uitgescholden, bespuugd, geschopt en geslagen zou worden, dat is volgens mij het complete pakket aan mishandeling dat een kind van een ander kind kan krijgen.

Dit pesten, of eigenlijk pure terreur, beperkte zich na enkele weken niet tot voor en na schooltijd, in de pauze op het schoolplein kon ik er zeker van zijn dat als hij de kans kreeg hij en zijn vriendjes mij van de nodige bespugingen, bespottingen, trappen en klappen zal voorzien. Zelfs in school, als hij de kans kreeg, kon ik een trap of een klap of zelfs een bespuging incasseren.

Ik weet niet hoe terreur officieel gedefinieerd staat/wordt, maar naar mijn ervaring is het in essentie:

Terreur = Het creëren en in stand houden van angst.

Waar waren de leerkrachten vraag je je af? Goeie vraag.

Ik ging dus alleen naar school en alleen naar huis. Ik speelde buiten in het maisveld of in de onbewoonbaar verklaarde boerderij, of op het bouwterrein van de sporthal. Waar waren mijn ouders? Mijn vader op het werk, mijn moeder thuis met en peuk op haar lippen en haar neus in boek.

Ik weet het exacte moment waarop mijn emotionele ontwikkeling tot een halt kwam en ik mijn muur ben gaan optrekken.

Het was op een middag op weg van school naar huis, en ondanks dat ik voor mijn route naar huis alternatieve routes had en voor die alternatieve routes een alternatieve route had ik de pech dat ik achter mijn huis ... en dit is letterlijk! En nu moet je je inbeelden dat de achtertuin nog geen tien meter lang was, en ik werd achter de schutting van de tuin in elkaar gemept. Toen ik huilend binnen kwam en snikkend probeerde te vertellen wat er was gebeurd, kreeg ik van mijn vader de opmerking “Stel je niet aan, daar wordt je hard van” en mijn moeder nam de moeite niet eens om met haar neus uit haar pocket roman te komen.

